

A stylized, abstract illustration of a face. The face is composed of large, bold shapes in orange, black, and red. The eyes are represented by two large, curved red shapes. The mouth is a large, open, red shape. The nose is a small, pink, curved shape. The hair is a large, orange, wavy shape. The letters 'A' and 'W' are prominently displayed in the center of the face, rendered in a bold, orange, sans-serif font. The letter 'A' is positioned above the letter 'W'. The background is a solid light pink color.

**A
W**

jste?

LUCIELUCÍ EL

A vy jste?

LucieLucí El

Říkonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno - venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 75. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © ***LucieLucí El***

Obálka © Kristýna Kenížová
Grafika © Adéla Mikulcová
Korektura a redakce: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část
nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 26032025
ISBN:

978-80-53031-59-2 epub
978-80-53031-60-8 mobi
978-80-53031-61-5 PDF

Anotace

Co všechno se může stát, když se dvacetiletá studentka francouzštiny ocitne před velkými starými dřevěnými dveřmi? Ještě včera byla zapřisáhlou romantičkou se zdravým sebevědomím, jenže teď má v hlavě jen nevěru člověka, který jí sliboval společnou budoucnost. Nad jejími zítřky tak visí otazníky.

Naproti tomu, záhadný cizinec s francouzským přízvukem, má v tom všem jasno. Pokusení podlehne rád, ale o romantiku už nemá zájem dlouho.

Naštěstí je tady Marika, nejlepší kámoška hlavní hrdinky, která má

Na tyhle věci čich. Chemii neošidíš, říká.

V neposlední řadě má však hlavní hrdinka Tebe, čtenářko. A něco mi říká, že Ty ji v těch pocitech ztracenou nenecháš...

Playlist

Věnování

*Všem, kdo se v mé knize najdou – ať už v celém příběhu, kapitole,
odstavci, pocitu, či myšlence.*

Láska je silnější, než všechny důvody.

Madame de Sévigné

Předmluva

Tři možnosti

***B**yla jsem zamilovaná – do představy. Věřila jsem, že můj první bude i můj poslední. Ale ono je to s těmi vztahy trošku složitější. Představa milostného vztahu je totiž jako ostrovy – okouzlující, plná písčinych pláží a pestrobarevných motýlků. Každý ostrov je obklopen mořem emocí – když je ti hezky, je klidné, průzračné a mohlo by plnit katalogy cestovních kanceláří. Pokud se však láska rozbije, změní se – ztmavne, zdivočí a může ti ublížit.*

Když se tohle stane, máš jen tři možnosti – snažit se moře uklidnit, čelit vlnám a vyplout vstříc další lásce na lodce, nebo to můžeš vzít přes most, po kterém potkáš ty, kteří se snaží oddálit svůj pobyt na dalším ostrově. Možná ani na další ostrov dojít nechtějí.

Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna já odmítnu vábení motýlků a vydám se na most.

Dva na jednu noc

Že na vážno to není,

to věděli hned.

Ona láskou zrazená.

On minulost chtěl zpět.

Že auru má krásnou,

ten mladý muž nepopíral,

nabídl jí rosé.

V noci pryč ji neposílal.

Že z dvou různých světů jsou,

to pochopili brzy.

Když vyprávěl jí příběh svůj,

viděl, jak ji to mrzí.

Když nastalo ráno,

a loučení nadobro přijít mělo,

směle ji líbl na rty.

Žár chtíče

pocítilo její tělo.

Prolog

Vztah mezi námi nikdy nesměřoval k lásce. Což je paradoxní, protože jsme jí oba posedlí – do určité míry. Šlo spíš o pochopení toho druhého. O dodání odvahy k pokračování v tom, v co věříme. Nešlo ani o žádné růžové brýle. U tebe ani u mě.

Důvody, proč jsem se za tebou vracela, spočívaly v něčem jiném. Za prvé: Přitahoval jsi mě. Sice jsem si z tebe často utahovala, že je tvé sebevědomí až nezdravé, každopádně jsem si v tvé přítomnosti připadala sexy jak nikdy dřív.

Za druhé: fascinoval mě tvůj životní příběh. Propadla jsem mu. Už od prvního momentu mi způsob, jakým jsi mi jej vyprávěl, připomínal skládání puzzlí.

S každým naším setkáním dával celkový obraz – kdo jsi – větší smysl. Po několika dnech chyběl jen ten poslední dílek.

Začínala jsem se vzdávat myšlenky, že ho někdy najdu. Pak se nečekaně objevil. Nepřinesl mi však slastný pocit – heuréka – naopak, celý obraz zničil! Zapadl dokonale, o tom žádná. Jen pohled na všechny puzzle u sebe mě zlomil. Ta holá, zpropadená pravda!

Myslíš, že přátelství může překonat nenávisť? Věděl jsi to? A pokud ano, proč jsi mi, sakra, neřekl, kdo jsi? Kdo doopravdy jsi? Malá část mě stále věří, že bys mi nelhal.

A tak píšu knihu.

Chci do ní napsat i všechny události z poslední doby. Hledat střípky

dalších odpovědí mezi řádky. Něco mi přece muselo uniknout!

Píšu ji i kvůli mámě. Vím, že bych si s ní mohla promluvit, ale zatím mě pocit staronového zklamání drží zpátky. Snad mi rozumíš.

Chci s ní mít tak hezký vztah jako tenkrát, než nás s tátou opustila. Skrze knihu k ní chci promlouvat. Oslovení „čtenářko“ přece může znamenat i „mami“.

Drž mi palce, cizinče. Ať už jsi kdokoli.

Ano, píšu knihu! Psáním si léčím zlomené srdce. Myslím, že to funguje. Vlastně ani pořádně netuším, kam se bude můj příběh ubírat. Zatím přepisuju své deníky z dětství. Někdy mě mé zápisky baví, jindy mi z nich puká srdce. Nebráním se ani otevřenému konci, možná dokonce finále v podobě rozepsané věty.

Už chápeš, kam tím mířím? Nedokončená myšlenka u autobiografie může znamenat paradoxně pokračování příběhu. Doufám, že tomu tak bude. Chci se znovu zamilovat! Cítit lásku v každé buňce svého těla. Zatím mě žene dál pouze nutkání psát.

Hádám, že se ti právě zvedl jeden koutek úst do tvého křivého úsměvu. O probuzení mého kreativního já ti přece šlo, nebo se snad pletu?

Ne, neodpovídej. Nemýlím se. Chtěl jsi, abych psala. Mluvil za tebe tvůj pohled. Tvé oči plné přesvědčení a jakési hravosti. Pro tebe tak typické. Tenkrát naposledy...

Kapitola 1

Začátek října 2016

„Slečno, vstávejte, jsme na konečné!“

Sice ještě napůl spím, ale moc dobře si uvědomuju, že je něco špatně. Olomouc, moje studentská alma mater, totiž rozhodně není konečnou stanicí tohoto rychlíku.

„Můžu se, prosím vás, zeptat, kde přesně jsme?“

Mladá průvodčí s povzdechem řekne název města, které mi nic neříká. Bezva.

„Další spoj zpátky jede, bohužel, až ve čtyři hodiny ráno. Mezitím můžete počkat v čekárně na nádraží.“

Trávit noc na nádraží v obklopení štamgastů místního zapáchajícího bufetu? Fakt super plán na dnešní noc. Děkuji, nechci.

Nepřítomně se na slečnu usměju s plánem prozkoumat noční uličky neznámého města. Mám pocit, že za mnou průvodčí ještě něco volá, ale neotáčím se. Odjezd vlaku do mé cílové stanice tak jako tak uspíšit nemůže.

Zamírím na stezku táhnoucí se podél řeky. Mám zvuky vody ráda. Uklidňují mě. Kráčím pomalu, nemám kam spěchat, ani kam jít.

Je mi trochu zima, a tak mě napadne něco bláznivého. Pečlivě se rozhlídnou, abych se ujistila, že je kolem dokola liduprázdno. Mé následující kroky vedou k dětskému hřišti. Jeho popularita se již ztratila

v závějích rzi. I přes pozdní hodinu se tu však cítím docela bezpečně, rozhodně víc než na nádraží.

Sundám si tašku přes rameno a nasadím si sluchátka. Během chvilky mi do nich začnou hrát mé oblíbené soundtracky z tanečních filmů. Nejprve zavřu oči. Uvolním si krouživým pohybem svaly za krkem, paže a celý trup. Moje tělo se pohybuje do rytmu hudby. Energie mnou prostupuje od rozevlátých vlasů po konečky prstů.

Zesílím zvuk a nechávám tóny melodie ovládnout i mou rozbitou duši. Na nic nemyslím. Všechnu tu prázdnotu konečně zaplňují endorfiny. Cítím, jak mi tancují i myšlenky.

Prásk!

Rána petardy rozhodně nepatří mezi tóny mé oblíbené písně z filmu *Let's dance*. Aniž bych otevřela oči, tuším, že je něco špatně. Až příliš blízký zápach trávy mě však donutí má semknutá víčka rozlepit.

A do háje!

Kapitola 2

Srpen 2016 (minulost)

Prej že navždycky spolu! Kolikrát mluvil o společné budoucnosti, dětech a šťastném manželství?! Brzy na své sliby zapomněl!

Dva letní měsíce, které jsem měla trávit jako au-pair ve Francii, měly naše pouto prověřit. Pár lidí z mého okolí náš vztah na dálku zpochybňovalo. Můj pobyt v zemi croissantů měl všem nedůvěřivcům dokázat jejich omyl. Jenže vyšel najevo pravý opak. Možná láska přenáší hory, ale jen v případě hladkého terénu bez sebemenší známky vichřice.

Jen si to představ: Má to být krásné shledání po dvou měsících odloučení, ale žádná červená knihovna se nekoná. Pokud ano, tak jsi maximálně tak jedna z čtenárek dramatu, kterému jsi ještě nedávno psala scénář ty sama. Tvůj příběh má teď totiž pevně v rukou ona. Jeho nejlepší kamarádka Žaneta. Teda, alespoň dle jeho slov.

Ty sama ji vnímáš jako holku, co celou dobu jen čekala na příležitost. V jeho životě byla vždycky. Dřív než se mu vyznala ze svých citů, však potkal tebe a zamiloval se. Zatímco ty jsi letní vánek, ona je vichřice – čeká, až vyklidiš prostor a pak nemilosrdně smete všechno, co jsi ty tak dlouho budovala.

Když se vrátíš z ciziny, vidíš Žanetu všude. Na fotkách ze společných výletů, z oslav narozenin i z rodinné sešlosti. Má je zveřejněné

na sociálních sítích od Facebooku až po Instagram. Na drtivé většině z nich stojí po jeho boku, tam, kde má být tvoje místo. Nejsi včerejší, víš, o co jí jde. Slíbíš si však, že se jí nenecháš zastrašit.

Myslíš si, že hůř už být nemůže, ale pleteš se. Nastanou situace, kdy začneš rozdělovat chvíle na ty, kdy je Žaneta online, a na ty, kdy se můžeš zase volně nadechnout. S každým zvukem nově přichozí zprávy ozývající se z jeho mobilu či počítače tě zavalí vlna úzkosti.

Pokoušíš se s tím bojovat – chodíš běhat, čteš si, snažíš se sama rozptýlit ve společnosti jeho mladších sourozenců, ale nepomáhá ti nic. Když se s knedlíkem v krku zeptáš jeho mámy, jestli tě její syn stále ještě miluje, tváří se neurčitě a v očích se jí zračí lítost.

Pak ho začneš nenávidět – ten pocit nejistoty, který je najednou silnější než cokoliv, co jsi se svým přítelem do té doby zažila.

Myslíš si, že už nemůže být vlezlejší. Omyl, vichřice přitvrdí. Třeba o půl druhé ráno zasláním esemesky. Provokativním telefonním hovorem o dvě hodiny později. Přemek, idiot jeden, na obojí reaguje s nepředstíraným zájmem.

Tobě v tu chvíli řekne, ať klidně spíš dál. Dokonce ti popřeje sladké sny. Hraje si na romantika, Romeo pokřivený. Copak můžeš jen tak spát, zatímco ti ho ona kousek po kousku krade? Vážně se tvůj milý do tebe nedokáže alespoň malinko vcítit? On by snad v opačné situaci usnul? To sotva! Žárlil by možná ještě víc než ty. Pravděpodobně tak moc jako Žaneta. V ten vypjatý moment si konečně přiznáš, že mu volá právě proto! Nesnese pocit té třetí figurky ve hře pro dva.

Ač se tomu snaží bránit, v hlavě jí v tu chvíli běží scénář něžnosti,

které spolu právě asi děláte. Ničí ji představa, jak se ho dotýkáš. Tebe ani váš vztah nebude nikdy respektovat, protože jsi jí ukradla dva roky potenciálního štěstí.

Pro patnáctiletou holku znamenají dva roky skoro sedminu života. Chápeš? Celou tu dobu s ním mohla chodit. Jenže nechodila, protože jsi tenkrát odpověděla na tu jeho zprávu na seznamce.

Nejprve si v duchu vynadáš za svou zpropadenou empatii, pak si však připustíš, ač nerada, ten nezpochybnitelný fakt: Vánek proti vichřici nemá šanci vyhrát ani v pohádce, natož ve skutečném životě.

Láska má být nejkrásnější pocit na světě. Tak proč tak bolí, čtenářko? Proč?!

Kapitola 3

Konec srpna 2016

„Miluju tě,“ řekne mi Přemek na nádraží svírajíc mě v pevném objetí. Tentokrát pro mne ty slova znamenají celý svět.

„Já tebe taky,“ zašeptám.

Poslední dobou je téměř neříkal. Můj nápad – odcestovat na dva měsíce hlídat děti do Francie – nepřijal zrovna nadšeně. Nechápal, proč mi nestačí hlídat jeho sourozence – má milovaná dvojčata. Možná žárlil na tři starší bratry francouzských holčiček, velice šarmantní členy mé budoucí hostitelské rodiny. Dalším důvodem jeho pochmurné nálady mohlo být i smutnění nad představou léta beze mě.

Ale pak, ze dne na den, trucovat přestal. Při rozloučení jsem měla dokonce pocit, že se na dva měsíce beze mě nesmírně těší.

Takže když mě teď místo pozdravu ujistí o svých citech, rozbuší se mi štěstím srdce.

*Ticho před bouří nechce slyšet nikdo, obzvlášť to nepopiratelné.
Ani já, čtenářko.*

„A takovouhle motorku by si chtěla pořídit,“ přeruší Přemek mé vyprávění o francouzských croissantech.

„O kom mluvíš?“ snažím se znít klidně.

„O kámošce přece,“ odpoví tónem, jako by to bylo naprosto jasné.

A pak se na jeho tváři rozlije úsměv. Zřejmý. Kdysi... tak známý.

„Odkdy máš tolik kamarádek?“ pokusím se zastavit mračna, která se nad námi začínají shlukovat.

„Vždyť pořád mluvím o Žanetě.“

„Aha.“

Zatímco se uvnitř mé mysli spustí pomyslné krupobití, oblohu nad námi protne blesk.

„Nudím se,“ řekne a konečně odloží mobil vedle sebe na postel. Ne že by tím tak utnul pípání příchozích esemesek.

„Fakt nemůžu za to, že prší! Na *The Pretty Reckless* jsem se těšila možná ještě víc než ty,“ reaguju dotčeně a zkouším ignorovat ty tři metry prostoru mého pokoje oddělující nás od sebe.

Kéž bych se tak mohla přemístit zpátky do Yvoire! K rodince, která mě přijala jako člena rodiny. Loučení s nimi bylo dojemné. Nechyběly ani sliby ohledně brzkého setkání.

Když jsem se vracela zpátky do Česka, těšila jsem se na svou rodinu, ale nejvíc jsem si v letadle přehrávala v hlavě setkání s ním. Důvodem, proč jsem si koupila letenku s dřívějším datem odletu, byl můj stesk po něm. Po společném usínání. Po jeho dotycích.

„Myslím, že bychom si měli dát pauzu,“ vysloví Přemek kletbu všech nefungujících vztahů a mně v tu chvíli dojdou všechna slova. Zvednu k němu oči a vidím, že on už se rozhodl. Možná mi o ní jen neřekl hned. Pravděpodobně nevěděl jak.

Pauza je dočasný rozchod. Ničím jiným pro mě není. Ne, pokud je jen jednostranným přáním. Z představy, že se jedná pouze o jakousi předeheru rozchodového koncertu, je mi neuvěřitelně smutno. Sevře se ve mně celý člověk, než ze sebe zaraženě vysoukám: „Můžu si to alespoň promyslet?“

Přemek sotva odlepí oči od displeje a znuděně utrousí: „Pro mě za mě.“

Ta jeho lhostejnost mě tak ničí! Kdybys jen věděla, jak moc mi chybí ten milý kluk, čtenářko. Je mi jasné, že tomu jde dnes sotva věřit, ale Přemek byl prototypem romantika z dívčích románů – charismatický, empatický, vysoký, urostlý, pracovitý, vtipný a zamilovaný celým svým srdcem.

„Myslím, že bys mu na to měla kývnout. A nezkoušej mě ignorovat, sis. Hej, mluvím s tebou. Adino!“ říká s mobilem v ruce o hodinu později Marika a zabodává do mě pohled. Chvíli ještě civím do skript, ale nakonec neochotně vzhlednu.

Marika je moje nejlepší kamarádka. Má mě ráda, já ji taky, ale nutno přiznat, že na vztahy nahlížíme každá trošku jinak.

„To nemůžeš myslet vážně, sis,“ nechápu její negativitu.

„Proč?“ zeptá se Marika prostě.

„Copak nechápeš, že ho miluju?“ reaguju dotčeně.

„Co myslíš tím, že Přemka miluješ?“ vede si Marika svou.

„Jestli na mě právě zkoušíš Sokratovské otázky, opravdu sis je načasovala špatně,“ procedím mezi zuby otráveně.

„Sokratese do našeho rozhovoru netahej. Já se jen snažím pochopit, kým pro tebe je.“

„Patříme k sobě. Lepší odpověď teď asi nevymyslím.“

„Mrzí mě to, ale asi váš vztah bereš vážněji než on. Dívej,“ prohodí zvláštním tónem Mari a ukáže mi web, na kterém utkvěl její pohled.

Na seznamce se objeví jeho profil. Pod jeho sexy fotkou svítí nápis: „Jsem single. Hledám kamarádství, možná i něco víc.“

Když se vrátím toho večera domů, není po něm ani stopy. Sice mě děsila představa, jak se mu podívám do očí, ale tu možnost jsem mít chtěla.

Najednou na rameni ucítím něčí ruku. Máma a za ní stojí táta.

„Změnil se,“ podotkne mamka, a i když by mohla dodat: Říkala jsem ti to.

„Roztrhnu ho jako hada, jestli ti ublížil,“ dodává ochranně jediný muž, kterému můžu momentálně důvěřovat. Můj táta naše víkendy u nás sice tiše trpěl, nicméně mé štěstí pro něj znamenalo víc

než trocha toho uskromnění se.

„Až o tom budeš chtít mluvit,“ pohladí mě po tváři s láskou v hlase mamka a odmlčí se.

„Přijdu. Teď musím zjistit, co se s námi stalo. Ale díky, vám oběma,“ řeknu přes knedlík v krku a sáhnu po klíče, abych zdůraznila konec rozhovoru.

V tu chvíli však vběhne do pokoje moje malá ségra v šatech víly a zatahá mě za ruku.

„Maminka říkala, že je ta vaše škola vysoká. Je vysoká jako paneláky nebo jako mrakodrapy? V kolikátém patře máte třídu? Máte tam i nějakou kuchyňku jako my ve školce?“

„Vlastně není skoro vůbec vysoká. Má jen pár pater. Tři, maximálně čtyři, ale tříd tam máme moc. Říká se jim učebny. Kuchyňka v žádné není. To ale nevadí. Jednu máme na bytě, kde bydlíme s hol-kama ze školy. Smažíme tam i tvoje oblíbené palačinky s jahodovou marmeládou.“

„Jé! Ty má určitě ráda i ta Holčička Jahodová v písničce od Dády. Adiii, pustíme si ji, prosím. Budeme na ni tancovat! Pojd’!“

Chytajíc mou malou tanečnici za ruku zapínám na mobilu Dádu Patrasovou. Stázinka poskakuje a zpívá své oblíbené texty. Ty já nevnímám. Snažím se vzpomenout si, kdy takový plamen nadšení pro maličkosti zmizel u mě.

Dívám se do jejích velkých očí a najednou vím, proč pro ni její táta vybral právě nás. Věděl, že až přijde jeho čas, bude jeho sestřenice – má máma – tou pravou. Chtěl pro svou dceru rodinu, která se

postará o to, aby ten žár v jejích velkých čokoládových kukadlech nikdy nevyhasl.

Průzkum pocitů musí ještě chvíli počkat. Jeho respondentka si momentálně užívá, že se na ni přece jen někdo takhle moc těšil.

Kapitola 4

Konec září 2016

Do ranního ticha mi zazvoní mobil. Naštěstí nikoho neprobudí, protože jsem přes víkend zůstala na studentském bytě sama.

„Haló?“ řeknu ospale a čekám na odpověď.

„Nechtěla bys dneska přijet? Víím, že nejste domluvení, ale co kdybys ho překvapila? Vyzvedla bych tě na nádraží,“ říká Přemkova máma energicky, jako kdyby zrovna nebylo šest ráno.

„Já nevím, jestli by byl rád,“ odpovím nejistě.

„Tak to alespoň zkus. Dej vám ještě šanci. Patříš k nám a všichni tě máme moc rádi! Dvojčatům je po tobě smutno,“ dořekne ve chvíli, kdy se v pozadí ozve žvatlání batolat. Vyměknu. Taky se mi po nich stýská!

Jeho rodiče už snahu o druhé dítě skoro vzdali, když se jeho mamce podařilo otěhotnět. Radostnou zprávu o dvojčatech jsem obřečela stejně jako Přemek. Jak už to tak u rodinných typů bývá, místo diskotéky jsme s kočárkem vymetali dětská hřiště, místo piva kupovali v supermarketu plíny a bavili se o tom, jací budeme jednou my, až se staneme rodiči. Dokonce jsme se shodli, že bychom chtěli holčičku a chlapečka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **A vy jste?**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.